

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. С.З., 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

при участието на секретаря П. Г. Т.
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Гражданско дело № 20215500101676 по описа за 2021 година

Производството е на осн. чл.73 и чл.108 от ЗС във вр. с чл.59 и чл.82- 86 от ЗЗД.

Делото е било образувано по Искова молба вх.№ 5035/20.10.2021г. и уточняваща Молба вх.№ 5886/15.11.2021г. от „Веро България“- ЕООД, гр.С.З. против „Лесо Инвест“- ООД, гр.С.З. с правно основание по чл.108 и чл.73 от ЗС, евентуално съединен с иск по чл.73 от ЗС във вр. с чл.59 от ЗЗД, като н исковата молба се твърди, че ищецът осъществявал дейности/лично или чрез негови дъщерни дружества/, състояща се в доставка, монтаж и демонтаж на скеле конструкции за нуждите на промишлени обекти, като същото било страна по редица договори, включително такива, основани на ЗОП. Сочи, че за нуждите на своята търговска дейност „Веро България“- ЕООД закупувало скеле материал от Г. и П., която собственост на дружеството представлявала индустриално модулно скеле, използвано за много специфични обекти, като се състои от няколко компонента - клапи, стълби, белеги, конзола, талпи, мастър боксове и др., закупувани от различни производители, но сглобявани по специфичен само за ищцовото дружество начин, като идентифициращите белези били не само производителите, но те имали и допълнителна защити, които го правили силно разпознаваеми. Твърди, че въпреки отправените искания, ответното дружество не му било върнало неправомерно държаният

негов скелен материал, нито му било заплатило парично обезщетение за неправомерното му ползване. Счита, че пазарната стойност на неговото скеле-материал, държано без правно основание от ответника възликала на 192 171, 05 евро и било с тегло на материала 43 440, 10 кг. Претендира, че съгласно чл.73 от ЗС недобросъвестният владелец дължи на собственика обезщетение за ползите, от които го е лишил, и ако евентуално не е налице основанието по чл.73 от ЗС за обезщетение, то такова било налице по чл.59 от ЗЗД, тъй като всяко владение без основание водело до обогатяване на владелеца(държател) за сметка на собственика, поради което той му дължал обезщетение по чл.59 от ЗЗД. Твърди, че съгласно представените доказателства ответникът държал процесните негови вещи най-късно от 08.01.2019г., когато те са били открити на строителна площадка на ответника в присъствието на полиция. Следователно лишаването му от признатата му от закона възможност да ползва собствената си вещ, всякога имала характер на пропусната полза и се съизмервала със средната пазарна цена на наема, тъй като правото на собственика да ползва вещта включва и правото да придобива гражданските плодове от нея. И при отношенията, свързани с отдаване под наем на скеле-материал, наемната цена се формирала, като процент от пазарната цена на отдаваният скеле материал при средна стойност 3.5% от стойността на материала. В конкретния случай стойността на скелето, находящо се у ответника било на стойност 192 171, 05 евро, поради което месечната наемна цена възликала на 6 725, 99 евро, което представлявало и месечната сума, която ответникът дължал на ищеца, като парично обезщетение за лишаване на последното от възможността да придобива гражданските плодове от вещите. Въпросният период от време бил от 08.01.2019г. до 02.09.2021г., като размерът на така формираното обезщетение възлизал на 215 231, 68 евро. Поради което моли настоящия първоинстанционен съд да постановите решение, с което да установите, че ищецът е собственик на процесния скеле- материал, намерен в държане у ответника, и да осъди ответника да предаде на ищеца владението върху скеле- материала, негова собственост съгласно приложения опис. Алтернативно, ако се окажело, че част от и/или целият негов скеле-материал бил повреден или унищожен, то моли съда да осъди ответника да му заплати неговата парична равностойност, съответно стойността на повредените/унищожените елементи. При условията на евентуалност, ако бъде уважен предявеният ревандикационен иск по чл.108 от ЗС, моли съда да

разгледа и предявеният иск за заплащане на обезщетение, като осъди ответника да му заплати парично обезщетение за пропуснати ползи за периода от 08.01.2019г. до 08.10.2021г., в размер на 215 231, 68 евро(32 месеца x 6 725, 99 евро) на месец за периода от 08.01.2019г. до 08.10.2021г., които пропуснати ползи се съизмерват със средната пазарна цена на наема, който ищецът би получавало за скеле- материала, от владението на който бил противоправно лишен, тъй като правото на собственика да ползва вещта включвало и правото да придобива гражданските плодове от нея. Като посоченото обезщетение било дължимо съгласно чл.73 ал.1 от ЗС, то искът за заплащане на обезщетение следвало да се счита за предявен на осн. чл.59 от ЗЗД. Моли ответникът да бъде осъден да му заплати и законната лихва върху претендираното парично обезщетение от датата на завеждане на Исковата молба в съда до плащане на обезщетението, както и направените от ищеца разноски във връзка с производството- държавни такси, заключения на вещи лица и адвокатски хонорар. Своевременно е представил по делото и Списъка с разноските си по чл.80 от ГПК. В този смисъл е пледоарията на процесуалните му представители- адвокати, както и писмена му Защита по делото.

В законния 1- месечен срок по чл.131- 133 от ГПК е постъпил писмен Отговор вх.№ 7234/20.12.2021г. от ответника „Лесо Инвест“- ООД, който оспорва предявените против него ревандикационни и облигационни искове по чл.108 и чл.73 от ЗС във вр. с чл.59 и чл.82- 86 от ЗЗД, които счита за изцяло неоснователни и недоказани, като излага подробно своите фактически и правни аргументи в тази насока. Моли исковите претенции против него да бъдат напълно отхвърлени, като неоснователни и недоказани. Представил е Списъка с разноските си по чл.80 от ГПК. В този смисъл е пледоарията на двамата му процесуални му представители- адвокати, и както и общата им писмена Защита по делото.

Третото лице- помагач на страната на ответника/търговския субект/ „Е. Н консулт“- ЕООД, гр.С.З. е подало писмен Отговор вх.№ 2737/18.03.2022г. оспорва изцяло исковите претенции на ищеца против ответника/на чиято страна е конституиран, като трето лице- помагач/, счита, че процесните скеле-материали не са били ползвани и не се намират при ответника по делото, не са били ползвани, купувани или продавани от него. Поради което моли исковите претенции да бъдат изцяло отхвърлени, като неоснователни и недоказани, ведно със законните последици от това. В този смисъл е и пледоарията на

процесуалния му представител- адвокат по делото. Не е представил писмена Защита по делото в дадения му от съда 2- седмичен срок.

Третото лице- помагач на страната на ответника/пълнолетния български гражданин/ Г. И. И. от гр.С.З. е подал писмен Отговор вх.№ 3649/20.03.2023г., с която обяснява известната му фактология по процесния спор, заявява, че познава лично управителите на ответното дружество и третото лице- помагач „Е. Н консулт“- ЕООД, гр.С.З., че е съдействал лично за 2 бр. отделни доставки на скеле- материал, но не знае повече никакви подробности по фактическото и правното състояние на спора по делото. Не е пледирал пред настоящата първа съдебна инстанция и не е представил писмена Защита по делото в дадения му от съда 2- седмичен срок.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, при спазване на разпоредбите на [чл.235 от ГПК](#), намира за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Предявената първоначално и впоследствие уточнявана Искова молба се явява процесуално допустима, тя е своевременно предявена, от надлежен ищец, против надлежен ответник, с участието на поискани и конституирани 2 бр. трети лица- помагачи/ЮЛ и съответно ФЛ/. Въз основа на процесната Исковата молба обстоятелства, съдът е определил правното основание на предявените искове чл.108 от ЗС, съединен при условия на евентуалност с искове по чл.57, ал.2 от ЗЗД, евентуално съединен с чл.73 от ЗС, евентуално по чл.59 от ЗЗД.

Видно от събраните писмени доказателства- опис на скеле материал, Фактура №731844/20.02.2015г., Фактура № WDT/025/2015 от 19.02.2015г., Спецификация към фактура № WDT/025/2015, Фактура № 699349/06.02.2015г., Фактура № WDT/011/2015 от 05.02.2015г., Спецификация към фактура № WDT/011/2015 от 05.02.2015г., Фактура №R1510-00161/02.03.2015г., Фактура №R1509-00460/25.02.2015г., Фактура №18764/08.04.2014г., Фактура №FV1404006/07.04.2014г., Фактура № 18765/08.04.2014г., Фактура №FV1404007/07.04.2014г., Международна товарителница, Бележка за издаване на стоката от склада от 05.02.2015г., Международна товарителница, Спецификация № WDT/011/2015, Международна товарителница № 8908, Известие за доставка 0702-15-001,

Международна товарителница, Известие за доставка 0702-15-002, Известие за доставка – 2 бр., Международна товарителница, Декларация от 17.01.2019г., Документ от 16.01.2019г., Сигнал за извършено престъпление от 07.01.2019г. на II-ро РУП С.З., Приложение 2, №294/2019г., Уведомление от 02.07.2019г. на РП – П. Постановление от 12.11.2020г. на РП – П. Нотариална покана от 18.02.2020г., Обезпечителна заповед №5/03.09.2021г., Протокол за опис на движимо имущество от 07.09.2021г. на КЧСИ, Техническа експертиза от 16.09.2021г., Искова молба от 22.07.2020г., Определение № 260352/22.03.2021г. на ТО при ОС – С.З., Фактура № 120/08.03.2017г., Протокол за приемане и предаване на скеле от 08.03.2017г., Преводно нареждане от 14.03.2017г., Фактура №122/04.04.2017г., Протокол за приемане и предаване на скеле от 04.04.2017г., Преводно нареждане от 11.04.2017г., Складова разписка № 1985/20.09.2017г., Стокова разписка № 570225/1 от 12.07.2011г., Стокова разписка № 570226/1 от 12.07.2011г., Стокова разписка № 570227/1 от 12.07.2011г., Писмо относно оферта от 17.09.2018г., Писмо изх. № 163/17.09.2018г., Фактура № 35/19.09.2018г., Приемо-предавателен протокол от 19.09.2018г., Преводно нареждане от 19.09.2018г., Техническа информация, Молба за обезпечение на искове, Протокол за опис на движимо имущество от 07.09.2021г., Комплексна съдебно-техническа и съдебно-химическа експертиза от 29.11.2021г., Декларация от 17.01.2019г., Писмо от 16.01.2019г., Определение №342/17.12.2021г. на АС – П. Молба за обезпечение на искове, Постановление от 07.01.2022г. на ЧСИ – Гургана Илчева, Опис на скеле – материали, Констативен протокол във връзка с общо събрание на акционерите от 30.06.2022 г., Свидетелство за съдимост рег. № 4075/20.03.2013 г. на РС – С.З., Протокол от 05.03.2020г. на РС – П., Протокол от 13.03.2020г. на РС – П., Свидетелство за съдимост рег. № 579/14.01.2015 г. на РС – С.З., Свидетелство за съдимост рег. № 4075/20.03.2013 г. на РС – С.З., Запитване изх. № 6/12.01.2022г., Писмо изх. № 1/12.01.2022г. от ЕТ „Дечко Неделчев“ – С.З., Запитване изх. № 5/12.01.2022г., Писмо изх. №3/12.01.2022г. от „Кемпес“ ЕООД – С.З., Опис на скеле – материал, Фактура № 2014004/20.01.2014 г., Фактура от 25.02.2015 г., Спецификация към фактура от 25.02.2015 г., Фактура от 01.07.2014 г., Международна товарителница № 6954597, Фактура от 13.04.2015г. и Спецификация към нея, Фактура от 25.08.2015 г. и Спецификация към нея, Фактура от 17.04.2015 г., Фактура № FV1403035, Известие за доставка от 02.04.2014 г., Международна

товарителница, Фактура № FV1407015, Известие за доставка от 18.07.2014 г., Международна товарителница № SK6614016, Фактура № FV1403015/13.03.2014 г., Известие за доставка от 18.03.2014 г., Международна товарителница от 18.03.2014 г., Фактура № RE1610484, Фактура № RE1610474/30.05.2016 г., Фактура № RE1609874/18.05.2016 г., Фактура № RE1614720/12.08.2016 г., Фактура № 16704614/01.07.2016 г., Фактура № RE1708453/20.04.2017г., Фактура № RE1708453/30.04.2017г., Фактура от 08.09.2017г., Фактура от 18.08.2017г., Фактура № 17702045/04.04.2017г., Фактура от 03.08.2017г., Фактура от 24.07.2017г., Фактура от 21.02.2017г., Фактура № 17700832/21.02.2017 г., Фактура № 16704718/05.07.2016 г., Фактура № 16708315/21.11.2016 г., Фактура № 16704128/15.06.2016 г., Фактура № RE1609856/18.05.2016г., Фактура № 17700728/15.02.2017 г., Фактура № 17700727/15.02.2017 г., Фактура № RE1614603/11.08.2016 г., Фактура № 16702278/19.04.2016 г., Фактура № 160094/18.03.2016 г., Фактура № WDT/138/2016 от 01.07.2016 г., Фактура № WDT/064/2017 от 30.03.2017 г., Фактура № 16709021/22.12.2016 г., Фактура № RE1608214/19.04.2016 г., Опис на скеле-материал, Фактура № 122/04.04.2017 г., Протокол за приемане и предаване на скеле от 04.04.2017г., Фактура № 120/08.03.2017г., Протокол за приемане и предаване на скеле от 08.03.2017г., Фактура №2014004/20.01.2014 г., Спецификация от 03.08.2017г., Спецификация от 18.08.2017г., Международна товарителница от 02.07.2015 г., Международна товарителница № 8908/07.02.2015г., Международна товарителница 02.07.2015г., Международна товарителница № 15026/08.02.2015г., Международна товарителница от 24.03.2015 г., Протокол № 290-А/04.05.2016г., Протокол № 292-А/13.06.2016г., Протокол № 293/15.06.2016г., Международна товарителница, Протокол № 280/27.04.2016г., Международна товарителница от 04.05.2016 г., Международна товарителница от 10.06.2016 г., Международна товарителница от 14.06.2016г., Фактура № 18765/04.08.2014 г., Международна товарителница от 10.04.2015 г., Доставен документ от 10.04.2014 г., Международна товарителница и доставен документ от 14.06.2016 г., Международна товарителница от 04.05.2016 г., Международна товарителница № 8908/07.02.2015 г., Международна товарителница от 02.07.2015 г., Международна товарителница от 24.03.2015 г., Международна товарителница от 13.10.2015г., Международна товарителница от 10.06.2016 г., Международна товарителница 08.02.2015 г., Бележки за доставка 0702-15 001, Бележки за

доставка 0702-15 002, Бележка за доставка от 24.03.2015 г., Бележка за доставка от 13.10.2015 г., Бележка за доставка от 04.05.2016 г., Бележка за доставка от 14.06.2016 г., Бележка за доставка от 10.06.2016 г., Бележка за доставка от 14.06.2016 г., Аналитичен регистър от 01.01.2014 г. до 31.03.2017г., Доставен документ 26-4-16, Доставен документ 14-06-16, Доставен документ 10-06-16, Доставен документ 04-05-16, Доставен документ 13-10-15, Доставен документ 24-03-15, Доставен документ 0802-15-001, Доставен документ 0702-15-002, Доставен документ 0702-15-001, 4 бр. Фактури от 14.02.2017г., 15.03.2017г., 23.03.2017 г. и 03.01.2017г., ищецът се е занимавал професионално с отдаването под наем на строителни скеле материали на трети лица, изпълняващи строителни и ремонтни дейности на територията на Република България, каквито се явяват ответника и едното трето лице-помагач/ТД по ТЗ/, а другото трето лице- помагач/пълнолетен български гражданин/ е работел като „строителен техник“ по трудов договор при друго, трето за спора търговско дружество, също занимаващо се със строителство и ремонти.

Съгласно събраните по делото гласни доказателства се установява и доказва следното :

Видно от устните отговори по реда на чл.176 от ГПК третото лице-помагач/пълнолетния български гражданин/ Г. Й. И. от гр.С.З. заявява, че просто бил запознал г-н Х.М. с Н.Е. понеже знаел, че г-н М. имал нужда от скеле, и е знаел къде е оставено скелето в *** на обект. Потвърждава, че има сключен писмен трудов договор с третото за спора лице- фирма „Изопещ“-ООД, гр.Пловдив от преди 2015г. и в момента продължавал да работи там на длъжност „технически ръководител“, като работата му се състояла в контрол по работата и изпълнение на задачите и работа с персонала, дружеството се занимавало основно с промишлена топлоизолация, работили са във всички големи заводи в България, извършвали са съвместна дейност с други дружества на тези заводи. Имало е собствен скеле-материал, но ползвали и под наем, или съвместно с някои други фирми. То било маркирано с цветове, на всеки обект всеки технически ръководител си го маркирал със спрей, за да може персонала да го познава, и фирмата нямала единно маркиране. Познавал лицето Х.М. доста отдавна/може би от 2010г./, били се занимавали с разни клиенти, от там го познавал, но нямал никакви служебни отношения с него. Просто завел хората, когато доставяли скеле- материала на обекта, понеже

живееел на същата улица. Не знае това скеле какъв произход има, то било тип леярско, това било модулни скелета, което било прието от техн. ръководител Н. на възраст около 30-години. Предаването на скелето всъщност станало в ***, като всички скелета са били маркирани с различни цветове. Не може да каже ищецът „Веро България“- ЕООД по какъв начин е маркирал собствените си скелета. Скелето на *** било цялото боядисано в сиво и нямало никаква цветова маркировка.

Съгласно устните отговори по реда на чл.176 от ГПК на управителя на ищцовото дружество А.В. се установи, че ищецът поради специфичната му дейност нямал централен склад, тъй като работел по много структуроопределящи обекти в България и поради динамиката на дейността, не било възможно да имат централен склад и от там да се разпределя материала към обектите. Те разполагали със собствена електронна система, което ги улеснявала да надзирава и контролира своите служители по време на изпълнение на служебните им задължения. Имали много складове и по този начин наблюдавали и складовете- например в „Лукойл“- гр.Бургас, в „Монди“- гр.Стамболийски и това се намирало вътре в зоната на предприятието. Имали два инструмента за наблюдение- контрола какво влиза и излиза, и наблюдението чрез тяхната система относно сътрудниците им кой, какво, кога, какво взема и работи. Твърди, че откраднато им от „Монди“- гр.Стамболийски скеле е взето, като те знаели не само кой, кога, но и къде е занесъл скеле- материала, като всичко това било съобщено на прокуратурата в П. като вътре било всичко. Според него отговорен за съхранението на скеле- материалите били съответните ръководители на проекта, които са на обектите и носят отговорност за обекта. През 2018г. постепенно било направено това разкритие, при рутинна проверка на наличността в отделните складове имало известно несъответствие. Тъй като поради спецификата на тяхната работа, не можело да се каже абсолютно точно какво точно и кога липсвало, но имало индикации за това. Тогава най- накрая се изяснило, че имали модулно скеле в България и ако се сложи отпред пред съда/Съдебната палата- С.З./, нямало да стигне мястото до Музея/Регионалния исторически музей/- С.З. на разстояние около 250 м. На принципа на извадката разбрали, че нещо не е както трябва, като индикациите били, че всичко това се случвало на обекта в „Монди“- гр.Стамболийски. Тогава започнали да се задълбочават в случая и открили първия случай в гр.П.. По този случай била осъдена изпълнител.П. И. и скеле-

материалът бил върнат в рамките на 2 дни. Към края на 2018г.- 2019г. той пътувал лично до гр.С.З., минал покрай обекта Гуми „Диана“, погледнал и се учудил, защо тези хора правели модулното скеле фасадно, тъй като дори и в Г. никой нямало да се сети да прави това, такъв скъп материал да се сложи на такава фасада. Влязъл в обекта и веднага разбрал, че става дума за неговия материал. Обадил се веднага на полицията чрез Г.К./техен сътрудник/, които в началото не искали да идват и след това отново, но това било съвсем различно от случая в гр.П.. Силен натиск имало от полицията да се вземе делото и да изяснят обстоятелствата. Не може да каже точния месец. Специално от „Монди“, където е бил откраднат скеле- материала, това било в сътрудничество с лицето Г. И. от „Изопещ“- гр.П. които работили на обекта на „Монди“ и правили изолацията, като това е било през 2018- 2019г. и сочело към процес на продължаващо престъпление. Те имали няколко признака, по които можели да идентифицират техния скеле- материал, като тяхна собственост. Тези белези били свързани един с друг, за да могат точно в такива случаи да докажат еднозначно тяхната собственост, те били свързани с много признаци, защото имало разлика между модулно и фасадно скеле. Техните скелета се състояли от специално изковани пресовани части, които са запресовани в частите на скелето, за да може да се извършват специални инженерни конструкции с тях. Това не било просто елементарно фасадно скеле, каквото може да се види навсякъде в града. В Европа имало около милион тона модулни скелета, които се използват за индустриални цели. В този милион, 995 хиляди тона били с неметричен размер. Фирма „Веро“ и още няколко фирми в цяла Европа имали метричната система, скъпи били, с 5 процентен дял от пазара. Тази система скелета се произвеждала само от 4- 5 реномирани производителя, това била международно призната схема на скеле „Ринглог“. За да докажат своята собственост, те купували само от 4 производителя тези детайли от скелето, които можели да бъдат ясно определени, че са от производител, че ние имаме наличност в нашето скеле „Ринглог“, която никой друг не може да има. Примерно правили обемно скеле от 1 000 детайла, от тях 250 детайла били от всеки производител А, Б, С и това означавало, че когато откраднат скелето, крадат точно тази смес от комбинация от производителя. Освен това поръчвали на фирма „Мипа“ в провинция Бавария- Г., за да забърка специален компонентен лак и това го правела единствено и само фирма „Мипа“, защото само германската фирма

„Мипа“ можела чрез сух химически процес да каже тази конкретна боя, която е от тях и че не са я продавали на никой друг. Следователно целият материал, който намерили в гр.С.З. имал точно комбинацията от тяхната комбинация, метричен бил по размери и имал същата цветова комбинация. Работейки като добър търговец, ако някой му предложил свой специален материал, той веднага щял да го подуша, че нещо не е вярно, особено ако пък идва от бранша. Те никога не продавали материал за скеле, дефектният материал се унищожавал, като оставал при тях. Използвали го за направа на огради на техните селскостопански проекти.

Съдът кредитира в значителна степен отговорите на управителя на ищеца и на третото лице- помагач, тъй като те са подробни, аргументирани, вътрешно непротиворечиви, в унисон със събраните други гласни доказателства/свидетелските показания/ и в значителна степен се потвърждават от събраните по делото писмени доказателства и от заключенията на приетите по делото множество съдебни експертизи.

В свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели се установява следното :

Свидетелят И.М.Д. заявява, че се занимавал основно със скелета официално от 15 г., председател бил на българска скеле- асоциация, имал собствен бизнес, участвал в технически комитет, на който бил председател. Официално било забранено смесването на елементи, а единствено и само с доказване сертификати от съответния производител, който трябвало да предостави сертификати за съвместимост с друга система. Не предлагали те сертификати за скеле за смесване с друга система, като определено в България от доста години се наложило маркирането на скеле- материала, което била допълнителна маркировка към фабричната, която притежават скелетата, с цел когато две дружества работят на един обект, ако са с еднакъв материал, да бъде още по- лесно и бързо разпознаваем. Ищцовата фирма „Веро“ била член на неговата асоциация, маркирали в два цвята, но конкретно не е сигурен какви. Цветовете спорен него били жълто и лилаво, но това всеки можел да го определи по различен начин.

Свидетелят Г.М.К. заявява, че работел във „Веро скафолдинг България“- АД от 2020г., като „началник строеж“. Познавал третото лице- помагач Г. И., работещ в „Изопещ“, който се намирал в съдебната зала зад него, като го

посочва канкретно. Били се засичали в качеството им на „началник- строеж“ в ТЕЦ- 3 „Марица изток Контурглобал“. Ищецът „Веро България“- ЕООД имал скеле- материал в ТЕЦ- 3 „Марица изток“, което било маркирано от „Веро България“ чрез боя, специално подготвена за тяхната фирма, в два вида цветове, които се нанасяли на материалите отвътре и отвън, където било възможно. Единият бил зелен, другият бил лилав, като те били нюанси, със съответните им номера като цяло. Имало практика само да се пребоядисва със същия цвят, но нямало практика да се маха самия цвят и да се боядисва различно. Някои негови колеги си позволявали смесване на материали при рамково и модулно скеле. Според него с оглед на длъжността, която заемал третото лице- помагач Г. И. дълго време се занимавал с тази дейност и при полагане на изолация в 80% от времето, когато те полагат изолация и ламарина ползвали скеле, следователно дълги години се е занимавал с това нещо и би трябвало да познава в детайли скелето. Чувал е за дружеството „Лесо инвест“. Фирма, не била негова, а само работел в нея, казвала се „Веро скафолдинг България“- АД, по- рано бил работил в друга тях фирма- „Веро скафолдинг България“-ЕООД, скелето било на „Веро България“. Като фирмите „Веро скафолдинг България“- АД и „Веро България“- АД били на един и същи собственик, нямали различни маркировки, еднакво били маркирани скелетата на ответника „Веро България“- ЕООД и на другото им дружество „Веро скафолдинг България“-АД.

В показанията си свидетелят А. В. Д. заявява, че е работил за ответника „Лесо инвест“- ООД от 2014г. може би до 2017г./не помни точно годините/, като „строителен техник“. През пролетта на 2017г. на обекта на ответника „Лесо инвест“- ООД в гр.С.З., *** № 151 на два пъти докарали скеле, за което не можело да се каже откъде е било докарано, и започнали да го вдигат. Не помни дали то е имало някаква цветова маркировка на него и не били броили елементите му, но започнали веднага да го вдигат. Приключили този обект през есента на същата тази 2017г. и скелето било прибрано в базата им в гр.С.З., квартал „АПК“. По обектите на „Лесо инвест“ имало много скелета и не помни какво скеле се е ползвало по вид, но било тип рамково скеле. Не помни дали то е било маркирано по някакъв начин и с колко превозни средства са го доставили. Помни, че цял ден се разтоварвало това скелето и веднага започнали да го монтират. После дошло още скеле, защото това не им стигнало за фасадата на сградата. Не помни каква квадратура е имала площта

на сградата, за която било вдигнато скелето, не помни цвят, маркировка на това скеле и кой го е доставил. Не бил подписвал приемо- предавателен протокол за това скеле, не познавал лицата Г. И./едното трето лице- помагач/ и Н.Е./собствените на другото трето лице- помагач/.

Свидетел Е.та С. Д. Д. дава показания, че работела в ответната фирма „Лесо инвест“- ООД от 2007г. на длъжност „склададжия“, и когато започнала работа, имало скелета при заварено положение- немско и българско. След това през есента на 2017г. в склада влязло скеле, което дошло от обекта им в гр.С.З., жилищна сграда на ***. Такова скеле до тогава не били имали. Като дошло в склада, шефът ѝ дошъл и ѝ обяснил всеки един артикул какво представлява, защото до тогава не били имали такова скеле. То било употребявано, по него имало остатъци от мазилки от различни цветове и по него нямало маркировка с боя. Тогава го преброили и го завели в склада по самите артикули, защото за първи път имали такова скеле. След това, част от него е било вадено от склада на обект фирма „Диана“ в гр.С.З. до „Кауфланд“ за гумите, но не може да каже каква част от скелето е отишло на обект „Диана“, но не е било цялото. Не може да каже колко време то е стояло на този обект гуми „Диана“. Мисли, че тази част след това отишла на обекта им „Загорка“, след това било прибрано в склада около 2021г. Твърди, че това скеле, което се връщало от обекта към склада, имало документи, че всичко, което е било занесено на обект „Диана“ и след това занесено на обект „Загорка“, се било върнало при тях в склада. Това скеле било същото, което било описа от ЧСИ Гергана Илчева- С.З. и то още било при тях на отговорно пазене. Друго такова скеле имали купувано- скеле леияр, което те ползвали на обект „Диана“ и това, което не достигнало, било закупено скеле леиярско и било ползвано след това. Артикулите били същите, но на сглобяемост не ставали от едното на другото, защото не били съвместими. В склада ѝ се намирало това скеле- леияр, което си имало етикети за обозначение, а другото нямало никакво обозначение. Заявява, че друго такова скеле, извън процесното в периода от 2007г. до 2017г. не било купувано. Всички останали скелета били при заварено положение. Имали складова програма и там се завеждало скелето, но не знае името на програмата. Тя завеждала елементите, като някъде към 2019г. е било заведено скелето при тях, като през 2011г. не било купувано скеле от „Лесо“. Самите артикули били различни- българското скеле, което имали в склада, се състояло само тръби, жабки и съединители. А немското скеле, което имали, било с

рамки, диагонали, хоризонтални и пътеки и то било съвсем различно, като артикули. Като елементи били едно и също, но не били съвместими с това, което първо получили, не можело да стане на леияр като артикули, макар артикулите да били еднотипни. Не си спомня с колко превозни средства е било доставено това скеле. Леияр също не може да каже с колко превозни средства е било доставено. Като тонаж също не може да каже, защото те ги приемали и го броили, като артикули по бройки- реално го изпращали на обекта по бройка и го получавали по бройка. До техния склад го доставили техни коли и мисли, че няма информация в склада с кое превозно средство и на коя дата е доставено скелето. Заприходявали го в складовата програма по артикули и по модели, по хоризонтал, диагонал и талпа. Те били едни и същи, но въпросното скеле дошло с други наименования- ригели, белиги и т.н./това били талпите/. Във времето, от когато работела в склада, не била променяна или сменяна складовата програма, но не знае коя е фирмата, която е разработила и поддържала складовата им програма. Като заприходявали скелето, знаели от къде е било то закупено. Това въпросното скеле от гр.С.З., обект на *** не си спомня точно името, от когото е било закупено- Е. ли е било, но не си спомням точно името на фирмата, едно завъртяно име било.

Съдът кредитира в значителна степен показанията на всички разпитани по делото свидетели, които са без родство със страните, повечето от тях са и без никакви служебни взаимоотношения с която и да е от страните по делото, тъй като техните показания са вътрешно непротиворечиви, външно са в унисон помежду си и като цяло съвпадат със събраните по делото други гласни доказателства/отговорите на въпроси по реда на чл.176 от ГПК/, приетите писмени доказателства по делото и заключенията на приетите по делото заключения на съдебните експертизи.

Съгласно приетите по делото поискани от страните, назначени, изслушани и приети съдебни експертизи по различните въпроси и аспекти, за които съдът няма професионална компетентност, ведно с допълнителните устни пояснения и разяснения от вещите лица в проведените открити съдебни заседания в присъствието на процесуалните представители на страните и на третите лица- помагачи се установява и доказва по несъмнен и безспорен начин, че ищецът е закупувал от други, трети за спора лица строителни скеле-елементи, които е давал под наем и евентуално продавал, че ответникът се е занимавал професионално със строителни и ремонтни дейности, за което е

купувал или вземал под наем от първото трето лице- помагач/търговски дружество/ различни скеле материали, ползвани на неговите обекти, като на един от тях е работил като строителен техник и второто трето лице- помагач/пълнолетен български гражданин/ от гр.С.З.. Строителните скеле елементи са били от различен вид, конструкция, производител, маркировка, собственик и ползувател, с различна покупна цена, наемна цена и себестойност. Както и, че са налице частични, различни и разнообразни начини и способности за тяхното обозначаване, боядисване, заприходяване, транспортиране, ползване, монтиране, демонтиране и съхранение, както и различно системи за складовото им отчитане, наличности, получаване, изнасяне и внасяне в складовите стопанства и на различните външни строително- ремонтни обекти.

При така установените факти и обстоятелства по делото, могат да се направят следните правни изводи:

Съгласно нормата на чл.108 от ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без да има основание за това, и за да се уважи този ревандикационен иска ищецът следва да установи наличието на елементите от фактическия състав на ревандикацията- тоест, че е собственик на вещите, че те се намират във владение на ответника, и че той ги владее без правно основание.

Видно от събраните по делото множество писмени и гласни доказателства, както и с оглед категоричните заключения в многобройните съдебни експертизи по делото, претендираните от ищеца движими вещи, посочени в приложеният в табличен вид опис представляват имена на отделни елементи, които може да бъдат части от скеле, доколкото става дума за родово определени вещи: щилове, ригели, диагонали, белеги, боксове, гита боксове, анкери, клапи. Същевременно не е спорно между страните по делото, че ответникът, предвид осъществяваната строителна дейност, притежава такива родово определени вещи. Това се установява и от протокола за опис, съставен по изп.д.№ 4565/2021г. от 02.12.2011г. от ЧСИ Гергана Илчева- С.З., в който ЧСИ е открил множество елементи за скеле, от същия вид, със същото наименование и същия производител, които са се намирали в склада на ответника и не са предмет на претенцията на ищеца. В този смисъл недоказано по категоричен начин остана твърдението в исковата молба, че ищецът е

собственик на претендираните множество родово определени движими вещи.

Наред с това съдът намира, че не е налице и другия от елементите от фактическия състав на ревандикацията по смисъла на чл.108 от ЗС, тъй като разпоредбата на чл.78, ал.1 от ЗС предвижда, че който придобие по възмезден начин владението на движима вещ/каквото е процесния правен спор/ или на ценна книга на приносител на правно основание, макар и от неособственик, но без да знае това, придобива собствеността, освен когато за прехвърлянето на собствеността върху движимата вещ се изисква нотариален акт или нотариална заверка на подписите. Това юридическо правило безспорно се прилага и за придобиване на други вещни права върху чужди движима вещ. В настоящия случай процесните движими вещи/елементи за скеле, предмет на спора/ са придобити от ответника въз основа на официални писмени документи, като тези елементи са индивидуализирани в приложения приемателен протокол. Тази писмена форма е достатъчна да прехвърли правото на собственост на движимите вещи, поради което продажбата е действителна и реална, заплатена е цената на стоката, отразена е в счетоводните документи на двете дружества. Не са налице данни за манипулиране на счетоводните програми на някое от двете търговски дружества. Не се сочи в исковата молба, нито са налице доказателства, които да установяват недобросъвестност на ответника при покупката на скеле или някакво негово знание, че праводателят му не е бил собственик при продажбата. Не са налице данни и представителят на третото лице- помагач „Е. Н Консулт“- ЕООД при покупка на скеле да е знаел, че неговият праводател не е бил собственик. За ответното дружество и за дружеството/трето лице- помагач на негова страна/ не се установи и доказва, управителя му да е знаел, че купува родово определени чужди движими вещи от техен неособственик.

Разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗС предвижда, че собственикът на открадната или загубена вещ може да я иска от добросъвестния владеец в 3-годишен срок от кражбата или изгубването. Ищецът твърди, че в ищцовото дружество след инвентаризация били установени значителни липси на скеле материал, поради противоправно отнемане на вещите от владението им от други трети лица. Относно твърдението му, че за извършената кражба било образувано ДП № 318/2019г. по описа на ОД на МВР- П. до момента по делото не е установена по необходимия законов ред с влязла в законна сила

осъдителна присъда да е била извършена твърдяната кражба на процесния скеле- материала, за който претендира ищецът, от владението му на територията на завод „Монди“- гр.Стамболийски“, съдът намира, че не е налице законовата хипотеза на чл.78, ал.2 от ЗС.

Въпреки проведените над 30 бр. открити съдебни заседания и събраните няколко тома писмени и гласни доказателства по делото, ищецът не доказва, че е собственик на вещите, посочени и претендирани в Исковата му молба, които той е описал като скеле- материал със специфични характеристики, които до приключване на делото пред настоящия първоинстанционен съд така и не бяха напълно уточнени и индивидуализирани. Към Исковата си молба ищецът е представил само „Опис на скеле материал“, който съдържа само изброяване на елементи на скеле, брой, тегло и цена. Едва впоследствие с писмено Становище вх.№ 757/24.01.2022г. ищецът представи по делото писмен документ „Опис на скеле материал - маркиран в КАБ 6027 и 4005, собственост на „Веро България“- ЕООД, намерен в държане на „Лесо инвест“- ООД, който съдържа единствено и само наименование на елемента, в колоната „номенклатурен номер и наименование“ номенклатурен номер не е посочен, брой елементи, цена, тегло и „производител или комбинация от производители“, като в последната колона - производител или комбинация от производители, са посочени 2 бр. конкретни такива. Наред с това представените от ищеца фактури за придобИ.е от доставчици и товарителници, номерирани от ищеца с номера от 1 до 57, в по- голямата си част те се явяват на пълно различни от посочените в горепосочения Опис. Поради което е очевидно и безспорно, че липсва каквато и да е идентичност между твърдението на ищеца и представените от него писмени доказателства. Наред с това всички документи за придобИ.е/фактурите и по- голямата част от представените товарителници/, те не бяха представени в оригинали от ищеца въпреки изричните и задължителни съдебни указания в постановеното в о.с.з. на 09.11.2023г., като ищецът беше изрично предупреден, че в противен случай делото ще се решава при наличните по него доказателства. Съдът констатира, че основната част от тези писмени документи са именно представените още с Исковата молба от ищеца фактури, като едва с писмена Молба от 02.04.2024г. ищецът представи по делото оригинали на само 10 бр. товарителници, без нито една фактура към тях. А самите товарителници в по-голямата си част удостоверяват превозването на някакви материали с изпращач третото за

спора търговско дружество „Веро скафолдинг“- ЕООД до ищеца „Веро България“- ЕООД. До края на съдебното дирене по делото ищецът така и не представи по спора оригиналите на фактурите с аргумента, че искането на ответника било преклудирано. Което се явява напълно неоснователно, тъй като трайна и последователна практиката на ВКС по аналогични казуси по чл.183 от ГПК е, че искането за представяне на оригинала или на официално заверен препис на приложен по делото документ, който е представен в незаверено от страната ксероксно копие, не е свързано с преклузивен срок, вкл. и този по чл.131 от ГПК, за разлика от предвидения такъв в чл.193 от ГПК срок за оспорване истинността на представен документ. Следователно за разлика от хипотезата на чл.193 от ГПК, в хипотезата на чл.183 от ГПК не настъпва фатална преклузия, която да препятства извършване на пропуснатото действие, тъй като целта на уредената в нормата на чл.183 от ГПК процедура е да установи съществуването на оригиналния документ. Наред с това, дори и да е имало преклузия, искането на ответника е било направено преди настъпването ѝ, тъй като искането е било направено и съответно уважено от съда в о.с.з., в което съдът обяви за окончателен проекто-доклада си, в което страните могат да правят доказателствените си искания. Предвид което поради неизпълнение определението на съда и непредставянето на оригиналите на фактурите/на които основава твърдението си за собственост/, ищецът сам се постави в положение на пълна недоказаност на това свое твърдение и искане. В резултат на което липсата на яснота в ищцовите претенции кой вид елемент с кой/и документ/и е придобит, при анализа също не се установи ищецът да е собственик на претендираните процесни строителни елементи. Неслучайно вещите лице заявяват, че инвойси с изключение на елементите по 7 бр. позиции, към материалите по делото няма информация как е заприходен скеле- материала, и елементите установявани по фактурите, са заведени като актив, но няма данни дали са заприходени в счетоводния смисъл на думата. Което означава, че при ищеца няма данни да е определено местоположението на конкретния актив, той да е заведен по номенклатура и да е определено материално отговорното лице (МОЛ), което отговаря за този актив. Наред с това, видно от преводите на официалния съдебен български език на фактурите, в тях изобщо не се откриват наименования на елементи, идентични с повечето от претендираните такива. Което според съда не може да се дължи единствено и само на

твърдяната от ищеца неточности на преводите и различните наименования на един и същ елемент, още повече, че той не ангажира абсолютно никакви свои доказателства за това си твърдение- примерно в нито една фактура не се открива наименование „белега“, каквито са първите няколко претендирани строителни елемента. Също така в нито един документ не се открива наименованието „белега тясна“, каквито са претендираните елементи по позиция 5 и 6 по описа, като дори терминът „тясна“ не се открива и като определение към какъвто и да е елемент в някоя от фактурите, дори да се приеме, че „белега“ може да е нещо друго. Абсолютно идентично е и с елементите по следващите позиции, като ищецът не представени никакви доказателства, че в различните описания се касае за едно и също нещо, нито че това нещо има нещо общо с претендираната „клапа със стълба“.

Същото е положението и относно елемента, наименован „щил“- единствения документ, в който се съдържа думата „щил“ е документ № 1, като всички останали посочени от ищеца документи не съдържат такова наименование. Следователно дори и да се приеме, че щил и стойка са едно и също нещо, като доказателства за това не са представени, и от представените документи по делото се установява, че са придобити 15 бр. от общо претендирани 266 бр., като за останалите бройки 251 бр. няма никакви доказателства по делото. Сред писмените доказателства липсва какъвто и да било документ за придобИ.е на каквито и да било бройки щил 2,5 м.

Въобщие при направен подобен фактически и правен анализ за всяка една от претендираните процесни елементи, описанията на елементите в различните документи са различни и няма никакви преки и/или косвени доказателства, че се касае за един и същи предмет/елемент/. Нещо повече- дори по някои от позициите, въпреки различните им описания на български или на чужд език, са представени документи за придобИ.е на по- малко бройки от този елемента от общо претендираните такива.

Ето защо предвид всички гореизложено в хода на съдебното дирене се установи и доказа по несъмнен и безспорен начин, че ищецът не е доказал кога, къде и как е придобил и е станал собственик на всяка една от претендираните по делото конкретни движими вещите, и че към датата на завеждане на делото в съда/20.10.2021г./ вече е бил собственик процесните движими вещи. Примерно в хода на съдебното следствие ищецът представи

Аналитичен регистър сметка 205/6 скеле материал от 01.01.2014г. до 31.03.2017г. с цел доказване, че представените с Исковата молба фактури са осчетоводени в счетоводството му, но този регистър обхваща периода до 31.03.2017г.- тоест повече от 4 г. преди завеждане на делото в съда. Следователно дори да се приеме, че процесните движими вещи са били придобити от ищеца в периода от 2014г. до 2017г. включително, по делото няма никакви доказателства, че не е била настъпила някаква промяна в собствеността върху тези елементи в следващия периода от време от 01.04.2017г. до 20.10.2021г. включително. Счетоводна справка към датата на завеждане на делото или каквито и да било други доказателства не са представени от ищеца, но видно от материалите по приложеното към настоящото дело приключено гр.д.№ 12149/2018г. по описа на СГС- София, образувано по Искова молба на „Веро скафолдинг България“- КД против третото за спора юридическо лице „Римисар“- ЕООД, там са представени и приети общо 5 бр. фактури само от 2017г., с които ищецът „Веро България“- ЕООД е продало на друго трето за спора юридическо лице „Веро скафолдинг България“- КД някакъв скеле- материал.

В тази връзка константната съдебна практика по аналогични казуси е, че не е достатъчно ищецът да докаже, че е придобил вещите, предмет на ревандикация, но той трябва и да докаже, че е бил техен собственик към датата на завеждане на делото в съда, тъй като фактическият състав на ревандикационния иск по чл.108 от ЗС включва установяването, че ищецът е носител на правото на собственост към момента на предявяване на иска. Само тогава и при установяване и на останалите елементи от фактическия състав на разпоредбата, ревандикационният иск би бил основателен. Като за успешното провеждане на иска по чл.108 от ЗС не е достатъчно ищецът само да докаже, че е придобил правото на собственост, но и следва да докаже, че продължава да притежава това право и към момента на предявяване на иска в съда. Следователно, дори и да беше доказано по делото, че в някакъв минал период от време ищецът е бил придобил процесните движими вещи, при липсата на доказателства, че ищецът е бил техен собственик към датата на завеждане на делото, искът му по чл.108 от ЗС следва да бъде отхвърлен изцяло само на това фактическо и правно основание.

Изследвайки втората законова предпоставка за уважаване на един ревандикационен иск, ищецът следва да докаже при условията на пълно и

главно доказване, че процесните движими вещи се владеят от точно и единствено от ответника. И за да бъде установено и доказано, че ответникът владее точно тези процесни движими вещи, които ищецът претендира в Исковата си молба за свои, тези вещи, те трябва да бъдат ясно индивидуализирани, за да могат да бъдат отграничени от всички останали вещи от този и друг подобен вид. Следователно не е достатъчно ищецът да докаже, че е бил собственик на определено количество родово определени движими вещи и че ответникът държи точно тях от същия вид, той трябва да докаже, че вещите, които се намират при ответника са точно тези, които ищецът притежава. В Исковата молба ищецът твърди, че претендираните от него отделни елементи, наричани „скеле материал“ „представлява индустриално модулно скеле, използва се за много специфични обекти, като се състои от няколко компонента...., закупувани от различни производители, но сглобявани по специфичен само за дружеството начин, като идентифициращите белези са не само производителите....“. „Веро България“ ЕООД и производителите „слагат допълнителни защиты, които го правят силно разпознаваемо, а именно: определено съотношение на материала - по отношение на елементи и производител; наличие на набити номера; боядисване на материала е определен РАЛ /идентификационен номер/ и от конкретен производител“. В устните си обяснения по реда на чл.176 от ГПК управителят на ищеца А.В. сочи/протокол от о.с.з. на 28.03.2024г./, че те купуват материали само от 4 бр. отделни производителя, и тази комбинация никой друг не може да има, и управителят поръчвал на фирма „Мипа“-Бавария да забърка специален компонентен лак и тази боя е била само за тях и те не са я продавали на никой друг.

Не е предмет на спор по делото, че ответникът „Лесо инвест“- ООД осъществява строително- ремонтни дейности и притежава различни скеле материали, включително и скеле, на общо брой около 2000 кв.м., закупено с фактура № 0000000120/08.03.2017г. и фактура № 0000000122/04.04.2017г. от едното трето лице- помагач/търговския субект/ „Е. Н Консулт“-ЕООД, гр.С.З., като спорен по делото е въпросът, дали притежаваният от „Лесо инвест“- ООД скеле материал е закупен с посочените фактури, и дали той се явява идентичен с придобития преди това от ищеца. Съгласно събраните по делото писмени и гласни доказателства, и видно от приетите заключения на съдебните експертизи по делото, ищецът не доказва, че е придобил и е станал собственик

на родово определените видове елементи, предмет на исковата му претенция, тъй като очевидно липсва съвпадение между претендираните елементи и описаните в представените от ищеца фактури и товарителници. Също така той не доказва и че е притежавал точно тези/или поне подобен вид такива елементи/ към датата на завеждане на исковете си в съда, както и не доказва, че търсените у ответника скеле материали имат специфични белези, характерни само и единствено за неговите ищцови скеле материалите. Твърдението на ищеца, че придобитите от него скеле материали по представените с Исковата молба фактури били на производители, които продавали изключително и само на него такива движими вещи остана недоказано, тъй като от писмото от 16.01.2019г. е видно, че твърдяното в него се отнася само за доставка на материал в началото на 2013г., която е изцяло извън процесния период от време, в който ищецът твърди, че е придобил претендираните процесни движими вещи/скеле елементи/. От допълнително представените от ищеца описи и документи се установява, че не е изяснено които са точно тези конкретни 4 бр. отделни производители, които продавали единствено и само на него такива елементи. Горното се потвърждава и от представените от ответника и приети от съда нови писмени доказателства по делото/стр.182 - 196 от делото/ разпечатки от електронните страници на други, трети за спора търговски дружества, които продават на българския пазар скеле материали/модулно скеле/ от същите производители, за които ищецът твърди, че той е техен единствен представител в България, което не беше опровергано по никакъв начин от ищеца в хода на делото. Следователно се установи и доказва в хода на съдебното дирене, че всеки правен субект би могъл да закупи свободно елементи от всеки от посочените от ищеца 4 бр. производители.

Видно от заключенията на съдебните експертизи по делото, не са били изследвани всички движими вещи, налични в склада на ответника, но е безспорно по делото, че в склада на ответника има неизвестно количество скеле елементи на същите производители, на които са намерени също неизвестно какво количество скеле елементи в склад в обект ТЕЦ „Марица изток- 3“. Но по делото не бе установено и доказано по безспорен начин чий е този склад и чии са тези елементи, макар на страните и съда да е служебно известно, че отдавна в правния мир не съществува търговско дружество с наименование ТЕЦ „Марица изток- 3“, а че през 2016г. на територията на „Контурглобал Марица изток 3“- АД е извършвало монтаж и демонтаж на

скеле третото за спора търговско дружество „Веро Скафолдинг България“- КД.

В хода на съдебното дирене по делото не се доказва ищцовото твърдение, че придобитите от него скеле материали по представените с Исковата молба фактури се сглобявали по един специфичен начин единствено от него, и че придобитите от него скеле материали по представените с Исковата молба фактури са оцветени по специфичен начин, характерен само за него- тоест с 2 цвята по КАЕ/6027 и 4005, зелен и лилав/. Въпреки изричното му задължаване от съда, ищецът така и не посочи и не уточни дали всички елементи са боядисани в двата цвята, или има и някакви елементи, боядисани само в единия цвят и съответно, че има и някои елементи, които да са боядисани в другия цвят, или съответно, че целите елементи са боядисани или само някаква част от тях са били боядисани. Съгласно неоспорените показания на разпитания по делото по искане на ищеца свидетел Г.К./служител на третото за спора дружество „Веро скафолдинг - България“- КД/, нямало различни маркировки, маркирани са били еднакво скелетата и на ищеца „Веро България" ЕООД, и на третото за спора лице „Веро скафолдинг България“ АД“ съгласно показанията му в протокола от о.с.з. на 09.11.2023г. В тази връзка съдът приема за очевидно и доказано, че не само маркировката на скеле елементите на двете търговски дружества е еднаква, но и са еднакви производителите на тези скеле елементи, което безспорно опровергава устните пояснения по реда на чл.176 от ГПК на управителя на ищцовото дружество А.В., че те никога не били продавали материал за скеле/протокол от о.с.з. на 28.03.2024г./.

Ето защо предвид всички гореизложени факти и обстоятелства съдът приема, че ищецът не доказва, че процесните претендирани скеле елементи от притежаваният от ответника скеле материал са конкретно същите, които ищецът твърди, че е придобил и впоследствие му били отнети. В процесния случай не се установи и доказва да става дума за едни и същи вещи, и не се установи и идентичност по основните характеризиращи вида вещи характеристики/производител, дата на производство, вид на елемента, размер, тегло и други/. Наличието на пълна идентичност изисква еднаквост по всички белези, а това, което се установи по делото е вероятност някои от елементите да са идентични по своя производител, а други - като вид, размер, тегло или

допълнително оцветяване, без никаква яснота за конкретно кои елементи са налице такива частични сходства и за кои не. Не се доказана по делото ищецът да е собственик на претендираните движими вещи, не се доказано, че те се намира във владение или държане на ответника и не се установи, че ответникът владее или държи тези движими вещи без никакво основание.

Наред с това съгласно приетата по делото, като писмено доказателство фактура № 0000000120/08.03.2017г. и фактура № 0000000122/04.04.2017г. ответникът „Лесо инвест“- ООД е закупило от едното трето лице- помагач „Е. Н Консулт“- ЕООД фасадно скеле с обща площ от 2000 кв.м., което е било предадено на купувача с приемо- предавателни протоколи към всяка от фактурите, скелето е било доставено директно на обект, на който ответникът е работил/жилищна сграда в ***/ и веднага е било монтирано на място, без да бъдат броени отделните елементи съгласно показанията на св.А. Д./стр. 10 от протокола от о.с.з. на 09.11.2023г./ През есента на 2017г. в склада е влязло скеле, което идвало от обекта в ***, като скелето е било преброено и заведено в склада, съгласно свидетелските показания на св.С. Д./стр.11 от протокола от о.с.з. на 09.11.2023г./ Абсолютно същите факти и обстоятелства са посочени в устните обясненията по реда на чл.176 от ГПК и от едното третото лице- помагач на страната на ищеца, пълнолетния български гражданин Г. И. от гр.С.З./стр.445 и стр.563 от делото/. Идентични факти се установяват и доказват и от приетото по делото заключение на съдебно- компютърната експертиза/стр.4/, че посочените скеле елементи са заприходени в складовата програма на 04.04.2017г. по двете издадени фактури. На 20.09.2017г. в същата разпечатка количествата на скеле елементите са коригирани с много малки различия. Според дадените разяснения на място от г-н М. причината за това е била повторно преброяване след връщането от строителния обект преди влизането им на склад. Като при това преброяване на елементите след връщането им от строителния обект и преди внасянето им в склада е било установено, че са налице несъществени различия като брой и вид елементи с посоченото в протоколите към фактурите. Но тогава очевидно нито продавача, нито купувача са предявили един спрямо друг претенции, основани на тези различия, като очевидно по този начин са приели, че с фактурите са продадени именно фактически доставените строителни елементи.

Ето защо в резултат на покупко- продажбата и на осн. чл.78, ал.1 от ЗС ответникът „Лесо инвест“- ООД е придобил собствеността върху продадените

и фактически предадени му движими вещи, дори и те да не са били собственост на продавача, като придобий.ето на това оригинално правно основание е изключено по силата на самия закон само за изгубена или открадната вещ. А съгласно нормата на чл.78, ал.2 от ЗС собственикът на открадната или загубена вещ може да я иска от добросъвестния владеец в 3-годишен срок от кражбата или изгубването. По това дело няма никакви данни или доказателства някакви вещи, които ищецът твърди да е притежавал, да са му били откраднати или изгубени. Въведеният от закона 3-годишен срок е преклузивен с произтичащите от това последици, като срокът изтича по отношение на всички субекти, без възможност за неговото спиране или прекъсване, като изтичането му следва да бъде съобразено служебно от съда. Предвид което разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗС е от изключителен характер и тя не може да се тълкува разширително, както и да се прилага при обсебване, присвояване или други подобни случаи, като измама, злоупотреба на доверие и др. подобни, при които собственикът сам е предал вещта на друго лице, което впоследствие по престъпен начин се е разпоредило с нея. Следователно, ако законодателят искаше да обхване и случаите, при които вещта по волята на собственика е преминала във владение на друго лице, което по престъпен начин я продаде и предаде на друго добросъвестно лице, щеше изрично да го изрази в самия закон. С оглед на всичко това следва да се приеме, че липсва основание да се разшири приложението на чл.78, ал.2 от ЗС и за евентуално обсебени движими вещи. Съобразно гореизложеното, дори да се приеме за установено, че става дума за едни и същи движими вещи, не е налице основание за приложението нормата на чл.78 ал.2 от ЗС, доколкото твърденията в Исковата молба сочат на вероятно присвояване, без никакви данни за някакви кражба или изгубване. В Исковата молба се твърди, че в резултат на извършена инвентаризация ищецът установил значителни липси на скеле материали, в това число и процесите, поради противоправното им отнемане от него/ищеца „Веро България“- ЕООД/ от трети лица с цел същите да бъдат присвоени. Като ответникът се явява трето добросъвестно лице/приобретател/ на намереното в тяхната база скеле. Наред с това до края на съдебното дирене ищецът така и не посочи кога и как е изчезнал търсения от него скеле материал от базата му- от къде е изчезнал, кога е установил липсата му, какви документи са съставени за констатиране на липсата. По делото са приети изходящи от ищеца писмени документи, че въпросната

липса е установена от него повече от 3 г. преди завеждането на Исковата молба в съда. Следователно липсата е извършена или констатирана от ищеца още преди м. януари 2017г., когато третото лице- помагач на страната на ответника „Е. Н Консулт“- ЕООД е закупило скеле материал, част от който е бил продаден впоследствие на ответника „Лесо инвест“- ЕООД, и тези факти и обстоятелства/квалифицирани от ищеца като „кражба“/ са били установени от него още през средата на доста по- ранната 2017г.

От друга страна, доколкото от завод „Монди Стамболийски“ в гр.Стамболийски, обл.Пазарджишка са били изнесени неправомерно движими вещи, собственост на ищеца „Веро България“ ЕООД, то това се е случило очевидно под контрола на съответното материално- отговорното лица/МОЛ/ за тези вещи длъжностно лице, което сочи на състава на предствъплението от общ характер „длъжностно присвояване“, а не на твърдяната от ищеца „кражба“ по смисъла на НК. Императивната разпоредба на чл.78, ал.2 от ЗС предвижда, че собственикът на открадната или загубена вещь може да я иска от добросъвестния владеец в законния 3- годишен срок от датата кражбата или изгубването. В хода на съдебното дирене ищецът не установява, че исковите вещи са му били отнети именно чрез престъплението „кражба“ по смисъла на НК, и доколкото тази законова разпоредба въвежда изключение от общото правило на чл.78, ал.1 от ЗС, тя по никакъв начин не може и не следва да се тълкува разширително. Следователно е очевидно, че ищецът е предявил процесната си Искова молба повече от 3 г. след извършване на деянието, и при очевидната липса на доказателства за наличие на предпоставките на изключението на чл.78, ал.2 ЗС, не може и не следва да се признае право на ищеца, дори и да е бил някога собственик на процесните вещи, да ги получи от лице/ответника/, което добросъвестно, на възмездно основание ги е придобило, независимо дали продавачът е бил техен собственик. В тази връзка ищецът не доказва в хода на делото, че към датата на завеждане на иска в съда е бил собственик на процесните движими вещи, които претендира, не доказва, че ответникът владее точно тези негови движими вещи, които някога били придобити от ищеца и не доказва, че ответникът владее тези вещите без никакво основание. Предвид което основният ревандикационен иск по чл.108 от ЗС се явява напълно неоснователен и недоказан, и следва да се отхвърли изцяло, ведно със законните последици от това.

С оглед всички гореизложени фактически и правни обстоятелства, факти

и аргументи, и вторият алтернативен иск по чл.78, ал.1 и 2 от ЗС се явява изцяло неоснователен и недоказан, тъй като по отношение на първия такъв ревандикационен иск по чл.108 от ЗС съдът по-горе е изложил многобройни аргументи, факти и доказателства, че ищецът не е бил собственик на претендираните процесни движими вещи. Поради което, дори и да се приеме, че ответникът е бил техен добросъвестен приобретател, че ги е придобил по възмезден начин от друго трето лице и така е бил станал техен собственик, ищецът е загубил собствеността върху тях, дори да я е притежавал в някакъв отдавна минал момент или период от време. Съгласно нормата на чл.73, ал.1 от ЗС евентуалният недобросъвестен владеец/ответникът/ би дължал на собственика/ищеца/ добивите/гражданските приходи/, които е бил получил и които е могъл да получи, както и обезщетение за ползите, от които го е лишил, като се приспаднат направените за това разноски. Предвид което и с оглед заявените от ищеца фактически основания, тази му искова претенция съответства на нормата на чл.73, ал.1 от ЗС, но тези претенции на ищеца не се установиха и доказана, а напротив- те се опровергаха и отхвърлиха от събраните по делото многобройни доказателства. В тази връзка не се установи и доказана по несъмнен и безспорен начин от ищеца той да е бил собственик конкретно на процесните движими вещи, държани и ползвани от ответника. А тъкмо обратното- установи се и се доказана по несъмнен и безспорен начин, че ответникът е бил техен собственик на основание покупко- продажба на тези вещи, следователно не се явява техен недобросъвестен владеец и не дължи на ищеца парично обезщетение на осн. чл.73, ал.1 от ЗС.

В тази връзка и съобразно гореизложените фактически и правни аргументи, и третият алтернативен евентуален облигационен иск за присъждане на парично обезщетение за пропуснати ползи от ползването на процесните движими вещи в размер на наемна им цена, каквато ищецът твърди, че би получил за заявения период от време съгласно чл.55- 59 от ЗЗД, този иск се явява предявен, като евентуален- тоест само, ако съдът уважи главния иск по чл.108 от ЗС да разгледа и уважи и този иск на основание чл.73, ал.1 от ЗС, а ако съдът счете, че това основание не е налице, искането е същото парично обезщетение да се присъди на основание общата норма на чл.55- 59 от ЗЗД. Заявените от ищеца фактически основания за присъждане на търсеното парично обезщетение не позволяват претенцията му да бъде разгледана и на осн. чл.59 от ЗЗД. Доказа се в хода на делото, че ответникът е

ползвал собствени вещи, придобити на оригинално правно основание/покупко- продажба/ и следователно той не дължи на ищеца претендираното парично обезщетение, дори да се окаже, че ищецът е бил някога собственик на някоя от тези движими вещи. Изгубването на държането на вещите от този род, които са принадлежали на ищеца по неговите собствени твърдения, е в резултат на неправомерни действия на трети за спора лица, на които самият ищец сам е гласувал доверие, нямащи нищо общо със самия ответника. Наред с това ищецът не доказва в хода на делото твърдените и претендирани от него някакви пропусната полза и/или обедняване, които да са свързани или да са съизмерими с размера на пазарния наем на процесния скеле материали за претендирания период от време. По делото не беше доказан по несъмнен и безспорен начин и какъв е средният размер на пазарния наем за ползване на вещите през процесния период от време, претендиран от ищеца спрямо ответника. По делото беше изслушано заключение на съдебно- оценителна експертиза, надлежно оспорена от ответника, което изчислява пазарния наем в размер на 3% месечно от пазарната стойност на всички скеле елементи. Съдът счита, че заключението за пазарната стойност се явява недостатъчно обосновано и доказано, тъй като първият вариант на изчисление е съгласно каталог към 2017г. на фирма „Плетак“, която не фигурира в представените от ищеца фактури, с които твърди, че е придобил процесните вещи. Но дори и тя да съществуваше, 1 каталог на 1 производител не е достатъчен да се определи каталожната стойност на претендираните елементи, тъй като според самия ищец, той е придобил елементи от различни, най- малко 4 бр. различни ненаименовани от него конкретни производители. Съответно втория вариант на заключението е базиран на изчислена от вещото лице цена на придобити е на „процесиите вещи“ от ищеца, без да е станало напълно ясно дали вещото лице е намерило недвусмислена връзка между посочените от ищеца документи за придобити е и процесните материали, и дали и как вещото лице е идентифицирало с кои представени от ищеца документи, кои конкретно от процесните елементи са придобити. Още повече, че самото вещо лице- оценител изрично сочи, че няма причина той да се съобрази с изявленията на страните, избирал е по своя преценка фактури за покупка на подобни елементи, с цена нито най- ниска, нито най- висока, избирайки по възможност такива с достатъчен брой елементи. Предвид което дадения от вещото лице отговор категорично

потвърждава, че се касае за вещи определени само по своя вид, без конкретна връзка с конкретен документ за придобИ.ето им по делото, и че изборът на вещото лице кои документи да съобрази и кои не е бил в голяма степен произволен. Следователно няма обективни критерии, по които да бъде избран един документ за придобИ.е на вещи от съответния вид, а друг да бъде игнориран, при което обективния подход изисква да бъдат взети предвид всички документи за придобИ.е на елемент от съответния вид. Неслучайно самото вещо лице пояснява, че оценката е била изготвена за наличен скеле материал за универсално строително скеле/като съвкупност от взаимозаменяеми стандартни елементи/, а не върху индивидуално идентифицирани елементи със серийни номера, защото такива по делото изначално и въобще липсват. Още повече, че вещото лице е изчислило средна цена на придобИ.е на всеки вид елемент, като е избрало цената по една или няколко/но не и всички фактури/ за придобИ.е на този вид елементи, приложило е избрана от него „средна“ отстъпка, но не и тази, която е посочена в конкретните документи, приело е цена за придобИ.е на голям брой елементи от един вид, въпреки, че по документите са придобити само няколко броя и други подобни. В тази връзка съдът счита за безспорно, че в случая се касае за родово определени вещи и не може да се определи нито кои точно са претендираните от ищеца бройки, нито дали и с кой точно документ са придобити. Следователно обективно няма как да се установи и дали вещите от този вид, „намерени“ при ответника са били някога притежавани от ищеца. Независимо от това, доколкото за целите на процеса е необходимо да бъде изчислена за всеки от елементите средна цена на придобИ.е, то за целите на това изчисляване трябва да се вземат предвид всички намиращи се в делото документи, с които са придобити такъв вид елементи, с прилагане на действителните цени по отделните документи, следователно при прилагане на посочените в съответния документ отстъпки, без тяхното усредняване. Това е така съгласно относимия Счетоводен стандарт (СС)- 2 „Отчитане на стоково-материалните запаси“, съгласно който при извършване на коректни изчисления според цената на придобИ.е на всички елементи от даден вид според документите по делото и при прилагане на реалните документираните отстъпки, средната цена на придобИ.е на такива вещи от ищеца се изчислява в размер почти два пъти по- малък от изчислената от вещото лице. На тази база хипотетичния пазарен наем в размер на 3 % от средната придобивна цена би

бил в размер далеч по-нисък от определения в заключението на вещото лице. Предвид което и с оглед гореизложените мотиви, предявеният иск за заплащане на обезщетение в размер на пазарния наем на вещите, посочени в опис към исковата молба и за посочения в исковата молба период от време, се явява за изцяло неоснователен и недоказан, и следва да бъде напълно отхвърлен, ведно с всички законни последици от това.

От събраните по делото доказателства не се установи ответникът да е знаел, че придобива движимите вещи, предмет на спора от неособственик, както и третото лице- помагач на негова страна „Е. Н Консулт“- ЕООД, поради което по силата на законовата норма на чл.78, ал.1 от ЗС за ответника е налице годно правно основание да владее заповеданите по делото с обезпечителна заповед движими вещи.

Следователно ищцовата претенция се явява изцяло неоснователна и недоказана, и следва да бъде напълно отхвърлена, ведно със законните последици от това. [Анотирана съдебна практика](#) От друга страна предявените облигационни парични икове с правно основание по чл.57, ал.2 от ЗЗД за присъждане равностойността на претендираните движими вещи, в случай, че са евентуално повредени или унищожени, както и по иска за обезщетение за пропуснати ползи, с правно основание по чл.73 от ЗС, и евентуално по чл.59 от ЗЗД, доколкото те са били изначално предявени при условие, че съдът уважи на главния иск за собственост, също се явяват изцяло неоснователни и недоказана, и също следва да се отхвърлят напълно, ведно със законните последици от това.

Решението е постановено при участието на 2 бр. отделни трети лица-помагачи на страната на ответника „Лесо Инвест“- ООД, гр.С.З.- съответното търговското дружество/ЮЛ/ „Е. Н консулт“- ЕООД, гр.С.З. и пълнолетния български гражданин/ФЛ/ Г. И. И. от гр.С.З..

Решението може да се обжалва от всяка от страните и от третите лица-помагачи в законния 2- седмичен срок от датите на връчването му, с въззивна жалба чрез първоинстанционния ОС- С.З. пред въззивния му ПАС- Пловдив.

Ето защо водим от гореизложеното и на осн. чл.73 и чл.108 от ЗС във вр. с чл.59 и чл.82- 86 от ЗЗД, първоинстанционният ОС- С.З.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Веро България“- ЕООД, ЕИК 200206803, със седалище и адрес на управление гр.С.З., ул.“Граф Игнатиев“ № 10 против „Лесо Инвест“- ООД, ЕИК- 833038336, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., ул.„Сава Силов" № 70 за сумата 192 171, 05 Евро(сто деветдесет и две хиляди сто седемдесет и едно евро и нула пет евроцента), както и да се осъди ответника „Лесо Инвест“- ООД, ЕИК- 833038336, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., ул.„Сава Силов" № 70 да предаде на ищеца „Веро България“- ЕООД владението върху скеле- материала, собственост на „Веро България“- ЕООД, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Веро България“- ЕООД, ЕИК 200206803, със седалище и адрес на управление гр.С.З., ул.“Граф Игнатиев“ № 10 против „Лесо Иинвест“- ООД, ЕИК- 833038336, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., ул.„Сава Силов" № 70 иск за осъждане на ответника да заплати на „Веро България“- ЕООД паричната равностойност, съответно стойността на повредените/унищожените елементи, в случай, че се установи, че част от и/или целия скеле материал е повреден или унищожен в размер на 215 231, 68 Евро (двеста и петнадесет хиляди двеста тридесет и едно евро и шестдесет и осем евроцента), като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Веро България“- ЕООД, ЕИК 200206803, със седалище и адрес на управление гр.С.З., ул.“Граф Игнатиев“ № 10 против „Лесо Иинвест“- ООД, ЕИК- 833038336, със седалище и адрес на управление в гр.С.З., ул.„Сава Силов" № 70 иск да осъди ответника да заплати парично обезщетение на „Веро България“- ЕООД за пропуснати ползи за периода от 08.01.2019г. до 08.10.2021г. в размер на 215 231, 68 Евро(двеста и петнадесет хиляди двеста тридесет и едно Евро и шестдесет и осем Евроцента), които пропуснати ползи представлявали средната пазарна цена на наема, който ищецът „Веро България“- ЕООД би получавало за скеле- материала, от владението на който бил лишен противоправно, заедно със законната лихва върху претендираното обезщетение от датата на завеждане на искова молба в съда/20.10.2021г./ до окончателното плащане на обезщетението, като неоснователен и недоказан.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на 2 бр. трети лица- помагачи на страната на ответника „Лесо Иинвест“- ООД, гр.С.З. :

1.„Е. Н консулт“- ЕООД, гр.С.З., и

2.Г. И. И. от гр.С.З..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 2- седмичен срок от датите на връчването му на всяка от страните и на третите лица- помагачи, чрез ОС- С.З. пред ПАС- Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____